

La denúncia de Càritas

Dll, 24/05/2010 per Francesc Romeu

[Pensa-t'ho bé!](#)

Parlem de la crisi econòmica, que, en un primer moment, els nostres governants van negar; que, després, en un segon moment, van relativitzar -dient que ja en sortíem-; i que ara, resulta que han assumit amb unes "mesures anti-crisi" totalment extremes.

Recordem que -com es va fer públic la setmana passada- hi haurà una gran retallada de les prestacions socials, una pujada d'impostos indirectes (a partir de l'1 de juliol s'apujarà l'IVA, i -per tant- la gran majoria de productes i serveis que consumirem seran més cars) i, en definitiva, fer pagar als treballadors, als pensionistes i a les persones més desfavorides de la nostra societat, una crisi que ells no han provocat.

Per aquest motiu, [Càritas, aquesta setmana](#), ha fet públic un comunicat on denuncia ben clarament i ben explícitament aquesta nova situació. Diu així:

"Davant de les mesures que el Govern espanyol ha fet públiques en un intent de contrarestar els efectes de la crisi, i de les anunciades retallades que el Govern de la Generalitat i els governs locals es disposen a aplicar, Càritas vol fer arribar a la societat la seva reflexió. Aquesta reflexió neix del contacte i del treball diari amb alguns dels sectors més fràgils d'aquesta societat. Alhora, Càritas de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, subscriu el recent comunicat, crític amb les mesures, de la Taula del Tercer Sector, de la qual forma part a través de la xarxa de Càritas Catalunya. Primer, des de Càritas assistim diàriament al patiment de les persones que porten molt de temps vivint en una situació de precarietat econòmica continuada. Aquest patiment emocional està arribant ja a extrems insostenibles per a un sector important de les persones ateses. Els retalls previstos no faran sinó incrementar aquest patiment. Segon, a Càritas hem assistit en els dos darrers anys al procés de deteriorament viscut per moltes persones i famílies. En els anys 2008-2009 vam constatar l'alarmant augment de persones que s'adreçaven a Càritas i també a les parròquies, bé per primera vegada, o perquè -novament- no podien fer front a les necessitats més bàsiques. La seva principal demanda, però, era feina. Un lloc de treball per poder guanyar-se la vida dignament. Tercer, ara, en els primers mesos de 2010, és la pèrdua de l'esperança el que constatem a diari. Per això no podem callar. El cost social i humà que generen la fragilitat i la feblesa continuades en la vida de les persones pot arribar a ser irreversible i fa especialment vulnerables els infants i els joves que són el futur de tota societat. Quart, hi ha, tossudament, a la nostra societat, una pobresa estructural que manté les persones sota el llindar de la pobresa, per sota dels 600 euros mensuals. Aquesta és una pobresa coneguda, i consentida, pels Governes, que segueixen acceptant que la gent percebi pensions i prestacions per sota d'aquest llindar de pobresa. Milers de persones a Catalunya i entre 3,3 i 3,6 milions a l'Estat espanyol es troben en aquesta situació. A partir de tot això que hem dit, Càritas creu que cal evitar que la retallada en la despesa social recaigui un cop més en els de sempre: els pensionistes, els treballadors/es amb salaris precaris, els joves en període de formació sense accés a la primera feina, les famílies amb greus dificultats per subsistir. I és moralment injust que no es contempli per ara un augment d'impostos a les rendes més altes. És inadmissible que es retalli l'ajuda als projectes de desenvolupament en països empobrits quan sovint és la vida de les

persones el que en depèn. Els dret al treball i a l'habitatge digne, que estan explicitats en la Constitució espanyola, segueixen essent, per a moltes persones a la nostra societat, paper mullat. L'acció política dels Governos, sigui quin sigui el partit polític en el poder, no pot endarrerir per més temps l'efectivitat d'aquests drets. Són els dos factors claus que sustenten o poden ensorrar l'economia familiar. És urgent la reforma d'un sistema econòmic allunyat de valors ètics que pot afavorir -i ha afavorit- el màxim lucre d'uns pocs i que oblida que el primer deure de l'economia és administrar els recursos i transformar-los, per tal d'obtenir béns i serveis que satisfacin les necessitats humanes del conjunt de la societat. Càritas, tot i les seves limitacions, seguirà acollint les persones que no poden cobrir les seves necessitats més bàsiques, però, és molt conscient que cap acció social, pública o privada, pot substituir l'acció política dels Governos, veritables responsables de treballar pel benestar social de la comunitat".

Vull felicitar, doncs, a Càritas per la seva denúncia i li agraeixo la seva companyia en la crítica contra les mesures anti crisi. En el nostre Consell Pastoral Parroquial, de la Parròquia de Santa Maria del Taulat i de Sant Bernat Calbó, del barri del Poblenou de Barcelona, el passat dilluns 17 de maig, vam fer també la següent reflexió que volem compartir amb tots vosaltres i que voldríem també fer-la extensiva a tothom:

"No volem entrar a avaluar quines són les causes d'aquesta crisi que venim patint des de fa dos anys. Primer, perquè la nostra ignorància sobre assumptes macroeconòmics no ens ho permet i, segon, perquè ens sembla que ni els que en saben més són capaços d'entendre i explicar, de manera entenedora, què ha passat.

Però una cosa és clara: a algú se li ha de passar la factura. I els nostres governants no han trobat una altra manera de fer pagar els efectes d'aquesta crisi, que no sigui una retallada de les prestacions socials, una pujada d'impostos indirectes (a partir de l'1 de juliol s'apujarà l'IVA, i -per tant- la gran majoria de productes i serveis que consumirem seran més cars) i, en definitiva, fer pagar als treballadors, als pensionistes i a les persones més desfavorides de la nostra societat, una crisi que no hem provocat.

I sobta (relativament, perquè a aquestes alçades ja poca cosa ens sorprèn!) que això vingui d'un govern d'esquerres. Però ja fa temps que les ideologies polítiques han passat a un segon terme (i un segon terme, molt amagat...) i l'únic que regeix en les decisions polítiques, no és altra cosa que els interessos dels grans lobbys econòmics (grans empreses, bancs, organismes reguladors ...).

Què podem fer nosaltres, com a cristians, davant de tot això?

Sincerament, no som gaire optimistes. Però tampoc podem caure en el parany del "què hi farem?... ens haurem d'estrènyer el cinturó!" i prou. Pensem que tenim reptes importants al davant. D'una banda, com a comunitat, tenim el deure de denunciar el nostre desacord amb aquestes mesures i proposem fer-ho públic des de tots els espais dels quals disposem: a les misses, als fulls parroquials, a les publicacions arxiprestals, a la web... on sigui. D'altra banda, demanar i demanar-nos a tots, un esforç més de solidaritat. És evident que amb aquestes mesures, en pocs mesos, tindrem una allau de peticions de persones amb greus problemes econòmics, gent sense feina, sense sostre, malalts... i els grups de l'Ajuda Fraternal

necessitaran més recursos i més ajut per part de tothom.

I a nivell personal ... sí que pensem que ens hem d'estrènyer el cinturó. Però, no ara, perquè hi ha crisi, sinó sempre. Volem ser responsables i comprar allò que necessitem, i fugir de la temptació de les despeses innecessàries i, sobretot, estar molt atents a les necessitats dels altres, als que tenim molt a prop, fins i tot a la família, i als qui no coneixem. Segur que d'alguna manera els podem ajudar; potser no podrem solucionar els seus problemes econòmics, però podem estar al seu costat, escoltar-los i acompanyar-los i oferir-nos per a qualsevol cosa que nosaltres puguem fer per ells. És la nostra reflexió..."